

Sygn. akt II Cz 1869/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Ciechanowicz

Sędziowie: SO Wiesława Buczek- Markowska (spr.)

SO Iwona Siuta

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 31 października 2016 roku w S.

sprawy z powództwa P. B.

przeciwko pozwanej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej im. S. W. z siedzibą we W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Łobzie z dnia 27 czerwca 2016 r., sygn. akt I Nc 94/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Wiesława Buczek – Markowska SSO Zbigniew Ciechanowicz SSO Iwona Siuta

Sygn. akt. II Cz 1869/16

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 27 czerwca 2016 r. Przewodniczący zwrócił pozew o zapłatę z tytułu roszczenia z umowy pożyczki.

W uzasadnieniu wskazano, że zgodnie z art. 130 § 1 k.p.c. w sytuacji nie uiszczenia należnej opłaty od pisma, Przewodniczący zarządza wezwanie strony do opłacenia go w terminie tygodniowym. W przypadku uchybienia wskazanemu terminowi – zwraca pismo.

Powód został zobowiązany do usunięcia w/w braku przez uiszczenie opłaty od pozwu w kwocie 1.000 złotych w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Odpis zarządzenia został mu doręczony w dniu 02.02.2016 roku. Termin upłynął mu zatem w dniu 09.02.2016 roku.

Powód uchybił zobowiązaniu wskazanemu w zarządzeniu, wobec czego na zasadzie art. 130 § 2 k.p.c. zarządzono jak na wstępie.

Zażalenie na to orzeczenie złożył powód i zaskarżając je w całości, wniósł o jego uchylenie i wezwanie go do uiszczenia opłaty od pisma procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że od dnia złożenia pozwu z dnia 7 grudnia 2015 r. w sprawie I Nc 94/16 otrzymał jedynie doręczenie odpisu zarządzenia z dnia 27 czerwca 2016 r., odebrane dnia 3 sierpnia 2016 r. Na wskazany adres ul. (...), w miejscowości (...) - 322 nie dotarło żadne inne pismo w powyższej sprawie. W uzasadnieniu zarządzenia o zwrocie pozwu poniesiono, iż wezwanie do uzupełnienia braków w postaci wezwania do uiszczenia opłaty od pozwu zostało mu doręczone na wskazany adres dnia 2 lutego 2016 r., natomiast termin do uiszczenia opłaty upłynął w dniu 9 lutego 2016 r., co zgodnie z wiedzą powoda jest sprzeczne z rzeczywistym stanem rzeczy, ponieważ nie doręczono mu żadnej przesyłki w dniu 2 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się bezzasadne.

Na wstępie wskazać należy, że pozew jako kwalifikowany rodzaj pisma procesowego powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego (art. 126 k.p.c.), nadto zawierać dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu (art. 187 k.p.c.).

Jeżeli pozew dotknięty jest brakami formalnymi lub, jeżeli nie uiszczono należnej opłaty - wzywa się stronę do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Żądanie wypełnienia przez stronę wymogów formalnych pisma procesowego nie należy jednak do sfery uznaniowości przewodniczącego. Obowiązek ten aktualizuje się wyłącznie wówczas, gdy wobec niezachowania warunków formalnych, pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu. Wezwanie do uzupełnienia braków formalnych jest więc zastrzeżone i ograniczone wyłącznie do takich braków, które faktycznie uniemożliwiają nadanie sprawie biegu. Tym samym wyłączona jest jakakolwiek dowolność. Treść wezwania skierowanego do strony winna nadto dokładnie i w sposób czytelny oraz zrozumiały wskazywać rodzaj i termin wymaganej od adresata wezwania czynności, a także rygor w wypadku niezastosowania się do jego treści. Konsekwencją nieusunięcia braków formalnych pozwu w zakreślonym terminie jest jego zwrot (art. 130 § 2 k.p.c.).

Analiza akt niniejszej sprawy wskazuje, iż pozew nie został należycie opłacony. Wskazać należy, iż zarządzeniem z dnia 25 stycznia 2016 r. wezwano powoda do uiszczenia opłaty od pozwu w kwocie 1.000 zł pod rygorem zwrotu pozwu. Dokonując doręczenia przesyłki sądowej, zawierającej zobowiązanie do uzupełnienia braku fiskalnego pisma procesowego, doręczyciel nie zastał w dniu 2 lutego 2016 r. powoda w domu, przy czym korespondencję skierowaną do żalącego odebrał dorosły domownik - M. B. (k. 18). Nie zgłaszała ona przy tym uwag czy zastrzeżeń co do odbioru tej korespondencji. Wbrew stanowisku skarżącego, taki sposób doręczenia jest zgodny z art. 138 k.p.c. Doręczenie zastępcze, przewidziane w art. 138 § 1 k.p.c. polega na tym, że gdy operator pocztowy doręczający korespondencję nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, jeżeli osoba ta nie jest przeciwnikiem procesowym adresata w sprawie i podjęła się oddania mu pisma. M. B. pokwitowała własnoręcznie odbiór przesyłki skierowanej do żalącego, a listonosz dokonał odpowiednich adnotacji na dowodzie doręczenia.

Doręczenie zastępcze przewidziane w art. 138 k.p.c. oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata. Domniemanie to może być obalone wykazaniem, że osoba, która przyjęła pismo sądowe i potwierdziła jego odbiór, nie była upoważniona do odbioru pism (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2006 r., V CZ 2/06). Takiego zarzutu skarżący jednak w rozpoznawanym zażaleniu nie formułuje. Prezentuje natomiast stanowisko, że przedmiotowej przesyłki na adres jego zamieszkania w ogóle nie doręczono, stąd zwrot pozwu był niezasadny. Tym niemniej zachowanie warunków doręczenia określonych w art. 138 k.p.c. – wbrew intencji skarżącego - powoduje jego skuteczność. Nawet okoliczność, czy i kiedy doszło do przekazania pisma adresatowi pozostaje bez znaczenia dla oceny skuteczności doręczenia i rozpoczęcia biegu terminów procesowych wynikających z dokonania doręczenia. Natomiast wykazanie, że osoba nie przekazała pisma adresatowi lub uczyniła to z opóźnieniem uniemożliwiającym zachowanie terminu do dokonania czynności, może być ewentualnie podstawą do jego przywrócenia, gdyby zachodziły ku temu

przesłanki określone w art. 168 § 1 i art. 169 § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2008 r., I PZ 27/08, OSNP 2010 nr 5-6, poz. 69 oraz z dnia 26 września 2013 r., II CZ 45/13).

Oznacza to, że doręczenie zastępcze było zatem skuteczne. W efekcie przyjęć należy, że od dnia 2 lutego 2016 r. zaczął bieg termin do uzupełnienia braków formalnych pozwu. Termin upłynął więc w dniu 9 lutego 2016 r.

W rezultacie trafnie Przewodniczący uznał, że wobec nie wykonania zobowiązania do uzupełnienia braków formalnych pozwu, nie można sprawie nadać dalszego biegu, co skutkowało musiałoby zwrotem pozwu.

Mając na względzie merytoryczną poprawność zaskarżonego zarządzenia jak i jego zgodność z normami procedury cywilnej, należało zażalenie oddalić. Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowił przepis art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c.

SSO Wiesława Buczek – Markowska SSO Zbigniew Ciechanowicz SSO Iwona Siuta

ZARZĄDZENIE

1. odnot. i zakreślić;
2. doręczyć powodowi;
3. po wyk. akta zwrócić SR.